

J/M Puberspecial

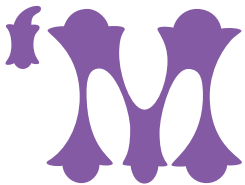
Cherida Creebsburg werkt in het speciaal voortgezet onderwijs in Rotterdam. Ze volgde een tweejarige hbo-opleiding tot Encouraging Trainer. Sindsdien begrijpt ze haar 17-jarige dochter een stuk beter.

‘Pas toen ik inzag dat ik haar de ruimte moest geven, ging ze voor zichzelf doelen stellen.’

‘Ze krijgt de ruimte om zichzelf te zijn’

Hoe help je moeilijke pubers met hun school? We vroegen het twee leraren die zelf ook het nodige te stellen hebben met hun kind.

Tekst: **Manja Gruson** | Fotografie: **Eline Hensen**

ijn dochter heeft zwaar gepuberd. Ruzies, een grote mond, bij een vriendin blijven slapen zonder het te zeggen, haar vriendje dat opeens 's avonds op haar kamer was - wat ik niet wist.

Nu kan ik erom lachen, maar oh, wat heb ik daar een moeite mee gehad en wat heb ik een fouten gemaakt! In onze Surinaamse cultuur is de moeder de baas. Ik was woest dat mijn dochter mij niet respecteerde en ging steeds meer op mijn strepen staan. Met averechts effect natuurlijk. We belandden in een machtsstrijd en een machtsstrijd levert alleen verliezers en ongelukkige mensen op.

Je kind voortdurend bekritisieren werkt niet, leerde ik in mijn opleiding. We leveren vaak onbewust kritiek op onze kinderen. “Doe niet zo dom”, “Wees niet zo druk”, “Doe gewoon.” Maar voor kinderen geldt dat ze pas met je willen samenwerken als er geen kritiek is, als ze voelen dat ze er mogen zijn zoals ze zijn.’

‘Helaas gaan veel scholen op een ontmoedigende basis met kinderen om. Leerkrachten kijken vooral naar wat een kind nog niet kan. Een van de manieren om kinderen te bemoedigen, is lichaamscontact: een hand op een schouder leggen, oogcontact maken, zacht en vriendelijk stemgeluid gebruiken.

Ik herinner me een leerlinge met een autistische stoornis; haar vader was overleden en haar moeder was ernstig ziek. Ze kon haar emoties niet uiten. Eerst heb ik alleen naar

haar gekeken. Daarna heb ik haar hand vastgehouden en vervolgens heb ik haar om toestemming gevraagd om haar te omhelzen. Nu doen we dat iedere keer als ze mij bezoekt. We maken echt contact. Het is haar uitingswijze geworden.’

‘Mijn dochter kreeg een vmbo-advies. Een teleurstelling voor mij. Wij Surinaamse vrouwen leren thuis dat je diploma je man is. Mijn zussen en ik zijn dan ook allemaal ambitieus en hoogopgeleid. Mijn dochter heeft in die tijd wel eens wanhopig geroepen: “Ik pas niet in deze familie.”

Het doet me nog pijn als ik daaraan terugdenk.

Huiswerk deed ze niet. Ik ging steeds harder dreigen, zonder resultaat. Ieder jaar ging ze kantje boord over. Pas toen ik inzag dat ik haar de ruimte moest geven, ging ze voor zichzelf doelen stellen. Vaak hebben we als ouders een heel traject voor onze kinderen voor ogen. Maar kinderen “zijn niet van ons”.

Ze maken hun eigen keuzes - met een klein beetje sturing van ons. Mijn dochter doet nu het mbo en

heeft besloten dat ze doorgaat naar het hbo. Ieder mens is van nature doelgericht, ook kinderen. Mijn lijfspreuk is: als je weet wat je wilt, helpt het leven je daar te komen.

Ik vind het nu belangrijk dat mijn dochter met plezier naar school gaat, de ruimte krijgt om zichzelf te zijn. Ik hoop dat ze er haar krachten ontdekt. Daar is school de basis voor: het ontdekken en ontwikkelen van je (sociale) talenten. Je kunt wel uitblinken in je hoofd, maar als je de vaardigheden niet hebt om je kennis in te zetten, heb je daar weinig aan.’ ▶

SUCCESTIP 43
‘Maak veel complimenten, dat kan over de kleinste dingen. Dat motiveert kinderen enorm!’